

The Holy See

PAPA FRANJO

**KATEHEZA SVETOG OCA
PRIPREMLJENA ZA OPĆU AUDIJENCIJU 26. VELJAČE 2025.**

Srijeda, 26. veljače 2025.

[[Multimedia](#)]

Ciklus katehezâ – Jubilej 2025. Isus Krist naša nada. I. Isusovo djetinjstvo. 7. „Ta vidješe oči moje spasenje tvoje“ (Lk 2, 30). Isusovo prikazanje u hramu

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas razmatramo ljepotu „Isusa Krista, nade naše“ (1 Tim 1, 1) u otajstvu njegova prikazanja u Hramu.

U *izvješćima o Isusovu djetinjstvu* evanđelist Luka nam pokazuje Marijinu i Josipovu poslušnost Zakonu Gospodnjem i svim njegovim propisima. U Izraelu, zapravo, prikazivanje djeteta u Hramu nije bilo obavezno, ali oni koji su živjeli u osluškivanju Gospodinove riječi i željeli se s njom suobličiti, smatrali su to dragocjenim običajem. To je učinila Ana, majka proroka Samuela, koja je bila neplodna. Bog je čuo njezinu molitvu i ona, nakon što je dobila sina, odvela ga je u hram i prikazala ga Gospodinu za sve dane njegova života (usp. 1 Sam 1, 24-28).

Luka, dakle, prepričava Isusov prvi bogoštovni čin, slavljen u svetom gradu, Jeruzalemu, koji će biti cilj cijele njegove putujuće službe od trenutka kad donosi čvrstu odluku da uzađe onamo (usp. Lk 9, 51) i krene ususret ispunjenju svojega poslanja.

Marija i Josip ne ograničavaju se na to da ucijepe Isusa u povijest obitelji, naroda, saveza s Gospodinom Bogom. Oni ga paze i čuvaju i brinu se za njega dok raste, te ga uvode u ozračje

vjere i štovanja. A i oni sami postupno rastu u razumijevanju poziva koji ih uvelike nadilazi.

U Hramu, koji je „Dom molitve“ (Lk 19, 46), Duh Sveti progovara srcu jednoga starca: Šimuna, člana svetoga Božjeg naroda spremna u iščekivanju i nadi, koji duboko u sebi gaji želju za ispunjenjem obećanjâ koja je Bog dao Izraelu preko prorokâ. Šimun opaža u Hramu prisutnost Pomazanika Gospodnjega, vidi svjetlo koje svijetli među narodima uronjenima „u tminu“ (usp. Iz 9, 1) i kreće ususret tom djetetu koje, kako prorokuje Izaija, „nam se rodilo“, sinu „kojeg dobismo“, „Knezu mironosnom“ (Iz 9, 5). Šimun grli to dijete koje, maleno i bespomoćno, počiva u njegovu naručju; ali zapravo je on taj koji nalazi utjehu i puninu svoga života privijajući ga uz sebe. On to izražava u pjesmi punoj dirljive zahvalnosti, koju je Crkva uzela za molitvu kojom završava dan:

„Sad otpuštaš slugu svojega, Gospodaru,

po riječi svojoj, u miru!

Ta vidješe oči moje

spasenje tvoje,

koje si pripravio

pred licem svih naroda:

svjetlost na prosvjetljenje naroda,

slavu puka svoga izraelskoga“ (Lk 2, 29-32).

Šimun je opjevao radost onoga koji je vidio, onoga koji je prepoznao i može prenositi drugima susret sa Spasiteljem Izraela i poganâ. On je svjedok vjere, koju prima na dar i prenosi drugima; on je svjedok nade koja ne razočarava; on je svjedok Božje ljubavi, koja ispunjava srce čovječje radošću i mirom. Ispunjen tom duhovnom utjehom, starac Šimun smrt ne vidi kao kraj, već kao ispunjenje, kao puninu, on je čeka kao „sestru“ koja ga ne zatire, već ga uvodi u istinski život koji je već unaprijed okusio i u koji vjeruje.

Toga dana Šimun nije jedini koji je vidio spasenje utjelovljeno u djetetu Isusa. Isto se događa i Ani, ženi u osamdesetim godinama života, udovici, koja se sva posvetila službi u Hramu i molitvi. Ugledavši, naime, dijete Ana veliča Boga Izraelova, koji je upravo u tom malenom stvoru otkupio svoj narod, i drugima govori o njemu, velikodušno šireći proročku riječ. Pjesma otkupljenja dvoje staraca tako označava početak jubileja za sav narod i za svijet. U Jeruzalemskom Hramu ponovno se budi nada u srcima jer je u njega ušao Krist naša nada.

Draga braćo i sestre, nasljedujmo i mi Šimuna i Anu, te „hodočasnike nade“ koji imaju bistre oči sposobne vidjeti dalje od vanjštine, koji znaju osjetiti Božju prisutnost u malenosti, koji znaju s radošću prihvatiti Božji pohod i ponovno zapaliti nadu u srcu naše braće i sestara.